

KAPITOLA 2

ZLOČIN A TREST

Po obede – strávil som ho tým, že som sa vyhýbal Jodie – som na chodbe pristúpil k pani Doddsovej a podal jej podpísaný papierik. Vzala si ho a podozrievavo prezrela.

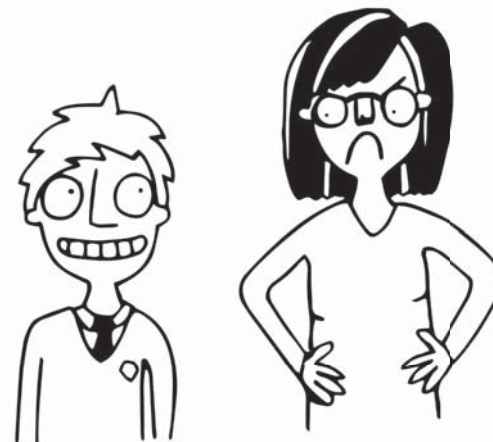
„Neviem, ako sa ti podarilo získať tak rýchlo podpis rodičov,“ zamrmlala. Prižmúrila oči a zložila papierik na dvoje. „Ale dobre teda, môžeš ísť.“

„Skvelé!“ zdvihol som päšť do vzduchu. Nič viac som nechcel povedať, no moje ústa mleli ďalej.

„Nie je to mamin podpis, moja sestra ho sfaľsovala. Prekvapuje ma, že ste taká ľahkoverná a skočili ste mi na to.“

Silene som sa usmial. „Ehm, bol by som rád, keby ste si nevšíмали, čo som práve povedal.“

O desať minút sme s Jodie mlčky sedeli pred riaditeľňou. Pani Doddsová neprijala oznámenie

o faľsovaní podpisu práve najlepšie a poslala nás za pánom Lawsonom, nech nás potrestá, ako uzná za vhodné.

„Už ti v živote nepomôžem,“ zamrmlala Jodie.

„Ale...“

Zdvihla prst. „Psst.“

„Nie, ale...“

„Psst. Už ani slovo, Raťafák, inak sľubujem, že si pôjdem po lyžicu.“

„Čo s ňou budeš robiť?“ čudoval som sa.

„Ver mi,“ odsekla Jodie. „To nechci vedieť.“

Dvere na riaditeľni sa otvorili. Obaja sme zatajili dych, čakali sme, že pán Lawson sa na nás vyrúti ako zúrivý býk, ale on sa namiesto toho usmieval od ucha k uchu. O chvíľu vyšiel von jeho syn Wayne s rukou okolo pliec menšieho chlapca. Wayne sa usmieval rovnako široko ako jeho otec, no na rozdiel od pána Lawsons Waynev úsmev sa podobal na úsmev žraloka, ktorý práve našiel chutnú lahôdku, čo môže zožrať.

„Naozaj, oci, bez problémov,“ hovoril Wayne. „Rád to tu Duncanovi poukazujem. Všetci sme na našu školu veľmi hrdí a s veľkou radosťou sa postarám, aby sa tu cítil ako doma.“

„Zdá sa mi milý,“ poznamenala Jodie.

„Čože?“ usiloval som sa šepkať. „Wayne? Ty nepoznáš Wayna?“

Jodie pokrútila hlavou. „Nie.“

„Wayne Lawson,“ zdôrazňoval som každé slovo, akoby to tak mohla lepšie pochopiť, „Wayne-sa-len-tvári-milo-ale-v-skutočnosti-je-to-násilnícky-psychoopat-ktorý-by-ťa-najradšej-nakopal-do-hlavy. Ty si o ňom nikdy nepočula?“

„Nie, prečo by som mala?“ nechápala Jodie. „Je v tvojom ročníku. Prečo by mi malo záležať na tom, aký je? Ledva mi záleží na tom, aký si ty.“

„No, nie je práve milý,“ zašepkal som. „Ani trochu.“

Wayne prešiel okolo nás a doslova vliekol oveľa menšieho Duncana po chodbe. „Tak pod', Duncan, začneme na záchodoch,“ tak silno stlačil chlapcovi plecia, až som si myslel, že mu odletí hlava. „Hlavou napred,“ dodal ticho, aby ho otec nepočul.

Pán Lawson sa hrdo usmieval na syna a nového chlapca, ktorí odchádzali po chodbe. Ale keď pozrel na nás, úsmev sa mu stratil z tváre. „Vy dvaja, do riaditeľne!“ vyštekol a vstúpil dnu. „Okamžite.“

Jodie vykročila prvá a ja som sa vliekol za ňou, pripravený prijať svoj osud, nech je akýkoľvek. Pravdepodobne bude predsa len lepší než osud chudáka Duncana. Tesne predtým, ako som vošiel do riaditeľne, som videl, ako Wayne surovo strčil menšieho chlapca cez dvojkrídlové lietacie dvere.

„Nechaj ma hovoriť,“ zašepkala Jodie, keď sme sa usadili na dvoch stoličkách, čo už boli pripravené pri stole pána Lawsona.

Riaditeľ si nás podozrievavo premeral. „Čo si to povedala, Jodie?“ chcel vedieť.

„Vraj ju mám nechať hovoriť. Aby som nepovedal niečo, z čoho by sme mali ešte väčšie problémy,“ odvetil som. „Mimochodom, váš syn je fakt hrozný.“

„Prosím?“ Pán Lawson tak prižmúril oči, až z nich boli iba škáročky.

Jodie sa pokúšala maskovať to smiechom. „To nemyslel vážne. Wayne je určite...“

„Psychotický?“ dokončil som za ňu. „Nebezpečne vyšinutý? Dvojtvárný...“

„Skvelý!“ skočila mi do reči Jodie. „Chcela som povedať, že je skvelý.“

„To nabetón nie je,“ opravil som ju. „Nepočula si, čo som ti povedal vonku? Je netvor.“

„Sklapni, Raťafák,“ Jodie sa vytrvalo usmievala.

